

[Elsø-Mørelse Ross.]

svenske udvalg kender den danske pornografibetænkning, og jeg håber, den særlig vil hæfte sig ved de mange bilag med udtalelser fra særligt sagkyndige, læger, pædagoger, psykologer, sociologer, som ikke ud fra deres erfaringer eller i deres faglitteratur kan påvise skadevirkninger hverken ved læsning eller beskuelse af pornografi.

Både retslægerrådet og pædagogerne fremhæver, at det er deres anskuelse, at det klientel, der anskaffer sig utugtige billeder og film, i overvejende grad består af midaldrende og ældre mænd, som ad denne vej søger seksuel stimulation. For børn og ganske unge har det ingen interesse. Overlæge Finn Tofte hævder, at betragtning af nøgenbilleder for utallige mennesker, der af den ene eller den anden grund ikke kan få seksuelt afløb for deres drifter, er af stor mentalhygiejnisk værdi og en sikkerhedsventil for et mere eller mindre dominerende forestillingsindhold. En kendt psykiater ved et af vore statshospitaler anbefalede mig for nylig stærkt at gå ind for at ophæve forbuddet mod billeder.

Disse læger tænker ikke blot på de nøgenfotografier, der nu fremstilles uden forbud, men på dem, man stadig vil forbyde. Måske skulle man nøjes med at forbyde billeder af perverse seksuelle handlinger, men som retslægerrådet siger i sin udtalelse, er begrebet perversion vanskeligt at afgrænse. Det omfatter en række mere eller mindre afvigende seksuelle handlinger, hvoraf nogle indgår i almindelig seksuel aktivitet. I øvrigt er de seksuelle normer i et samfund ikke ens inden for de forskellige socialgrupper.

Man kan indvende, at man ikke kan frigive billeder, fordi de er af mentalhygiejnisk betydning for mindre grupper inden for et samfund. Man hævder, at normale mennesker ikke har behov for at se sådanne billeder og eventuelt blive erotisk stimuleret derigennem. For det første er det vanskeligt at give en definition på, hvad et normalt menneske er, for det andet har man vel intet virkeligt skøn over, hvor stort be-

hovet er i befolkningen. Jeg tror, at forbuddet mod de utugtige billeder har gjort det spændende at prøve at skaffe sig billeder også i kredse, som tidligere ikke havde nogen interesse derfor, på samme måde som det er gået med de utugtige skrifter. Pædagogerne fremhæver, at den pornografiske litteratur havde medvirket til en mere åben debat om seksuelle emner, det vil sige, at en række tabuer er blevet forladt. Poul Henningsen har engang sagt: „Menneskets anatomi har ingen uanstændige steder.“ Hvis alle havde den opfattelse, ville sikkert en stor del af det pornografiske billedmateriale blive så uinteressant, at der ikke var den samme afsætning for det som nu.

Ved første behandling sagde jeg, at jeg ønskede, at man, hvis man frigav billeder, forhandlede dem diskret, og at man tog hensyn til folk, som ikke ønskede at se disse billeder. Det mener jeg stadig. Jeg har bøjet mig i udvalget og har ikke foreslået en ændring, men det er ikke ensbetydende med, at jeg mener, man skal høre op med at drøfte spørgsmålet, tværtimod.

Til slut skal jeg sige, at det radikale venstre kan give tilslutning til lovforslaget, som det foreligger. Det samme gælder for det andet lovforslag om ændringer i forskellige lovbestemmelser om forældelse af strafansvar.

Diderichsen: Jeg vil også gerne slutte mig til anråbelsen af den hellige enighed og fortsætte med at udtale det fromme ønske, at den også ville brede sig til andre områder, også dem, som har mere med kroner og øre at gøre end dette.

Ellers skal jeg ligesom hr. Thestrup nøjes med at knytte bemærkninger til to af paragrafferne, først til § 230, hvor jeg gerne også vil understrege, at vi for vort vedkommende lægger megen vægt på, at der bliver en fortsættelse af det allerede igangværende forsorgsarbejde, og at dette kan udbygges på en fornuftig måde. Vi skal også være rede til at være med til at skaffe dækning for de forøgede udgifter, hvis vi kan overbevises